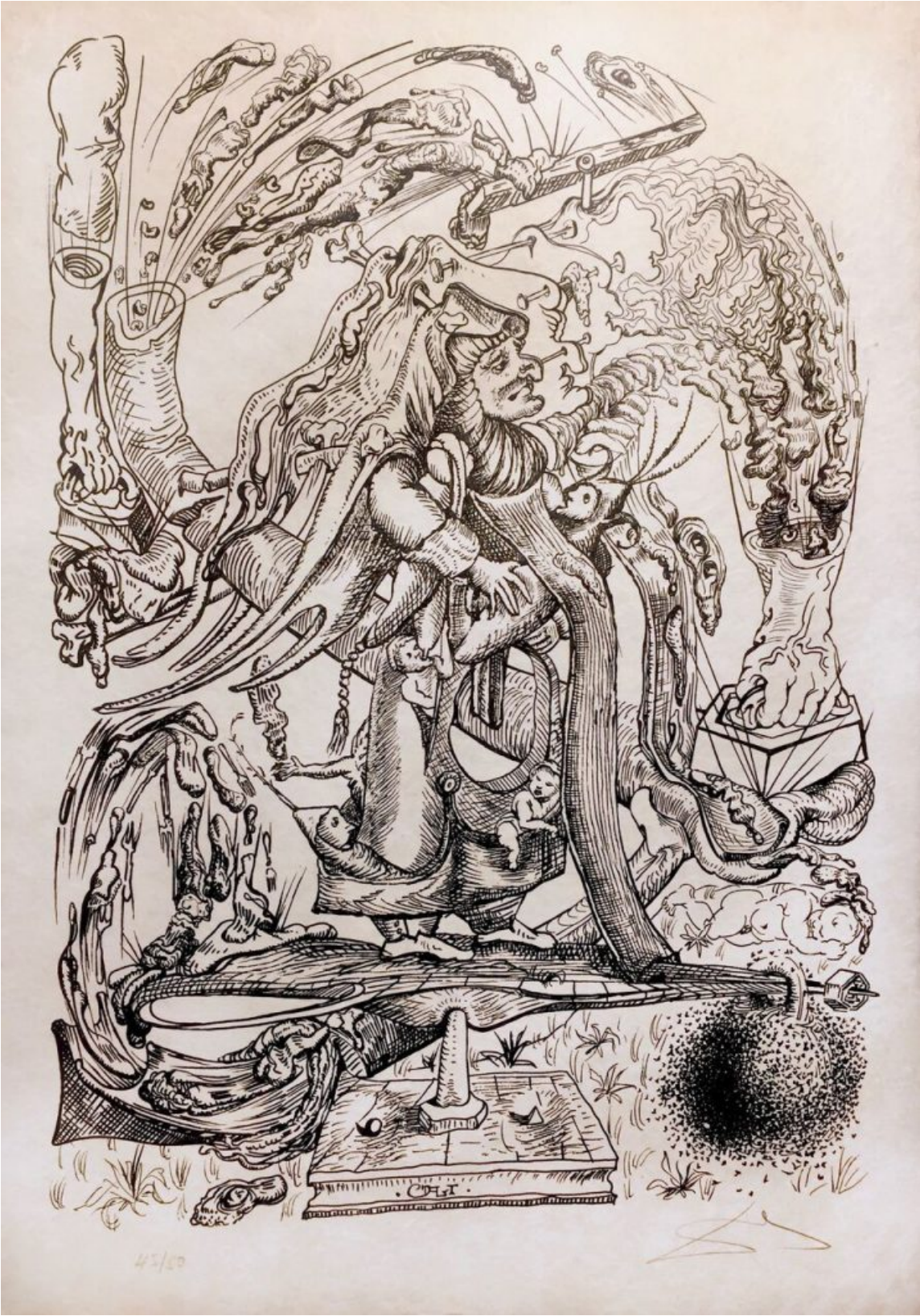

Now I had mauled its unobtrusive world / unmendably...
Philip LARKIN

Us juro que m'hi he esforçat.
Vaig començar molt suament,
fent llarguíssimes passejades
vora mar sota la lluna plena
en desertes platges d'hivern.
Vaig apuntar-me, més tard,
a pilates, a mindfulness, a ioga aeri.
Llavors vaig poder desconstruir-me
i desaprendre per practicar la resiliència,
la proactivitat, l'assertivitat i la teologia quàntica.
Engrescat, vaig fer cursos d'emprenedoria
i d'intel·ligència emocional per adaptar-me
a noves sinergies del canvi de paradigma
multidisciplinar del big data i la postveritat,
examinant-ne ben a fons l'heurística,
la casuística i l'hol·lística de tot plegat.
D'acord amb el meu engagement,
vaig reorganitzar el meu workflow
per a poder establir un nou full de ruta:
llançar-me en paracaigudes, volar
amb ala delta, pujar al Dragon Khan,
nedar a l'Amazones, cantar ranxeres.
En transatlàntic vaig viure un amor líquid,
després un desamor sòlid i, tot seguit,
una gran època gasosa, efervescent,
quan vaig travessar Europa i Àsia en bicicleta,
i em vaig tancar en un temple budista,
i em vaig tatuar mig cos,
i em vaig tornar vegà.
Experimentat, tot skills i know-how,
entre el selfie, el postureig i el trending,
vaig clissar una finestra d'oportunitat,
vaig esdevenir freelance en transmèdia,
community manager, influencer, guru,
vaig muntar una Start-up,

tot ho vaig pujar al núvol
i vaig monetitzar un espàrrec.
Ja no podria parar! En poc temps,
a vegades sincrònicament, vaig fer
brainstorming, networking, crowdfunding,
coworking, running, ponting, lifting, rafting,
coaching, boxing, shopping, wrestling, peeling,
sexting, deep learning i, sobretot, fisting.
He implementat projectes il·lusiónants.
De debò que he intentat reinventar-me.
Us juro que m'hi he esforçat.
Però encara no he sortit, diuen,
de la meua zona de confort.

«Els somnis capritxosos de Pantagruel», Dalí, 1973